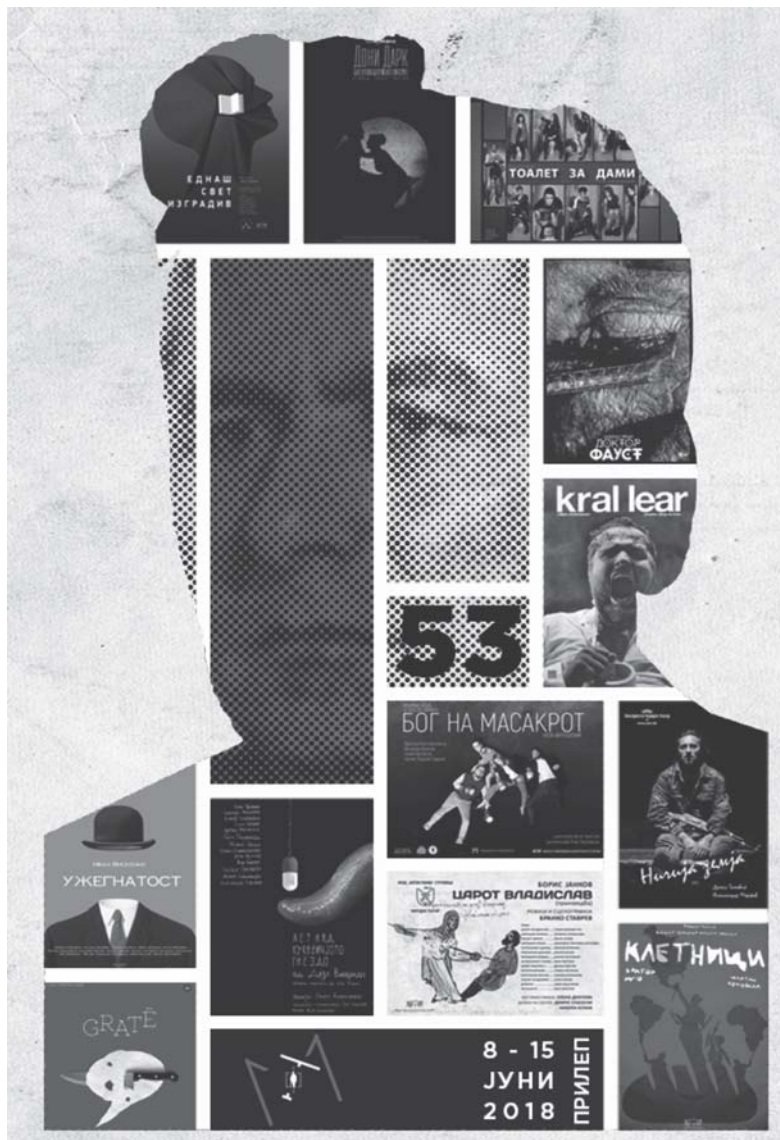

“Војдан Чернодрински” - Прилеп

Македонски Театарски Фестивал

Билџен бр. 4

ИГРАТА НЕКА НЕ ПРЕКИНЕ, НЕКА ТРАЕ...

Енергија, креативност, синхронизирана актерска игра, публика која дише со актерите на сцена, а низ етерот испратени пораки за себепрочистување, за поголема будност и свесност, за неминовна корекција на општествените процеси, за мир и спокој, за взаемна почит и љубов, пораки против војните, дискриминацијата, против декаденцијата на општеството по сите рабови.

Овие се дел од огледалата на богатата продукција на 53. Македонски театарски фестивал „Војдан Чернодрински“ кој минатава недела на двете сцени, малата во зградата на истоимениот театар и големата во Центарот за култура „Марко Цепенков“, гореа со жарот на актерите. Театарски Прилеп е побогат за видени 12 продукции, на исто толку театарски куќи, побогат со понудата во „Офф“ програмата.

Жирито одлучи чии раце ќе ги закити со ловорики, иако сите ја добија најголемата награда – бис од публиката. Но, годинава најнаградена е впрочем публиката која уживаше во репертоарот избран низ рафинираната уметничка призма на директорката Катарина Коцевска.

Овој пат награден е Фестивалот, зашто прв пат по деценија и повеќе се збраа на едно место аналитичарите на театарот, театарските критичари кои јасно и гласно ја испратија пораката за враќање на стручната критика на првите седишта на премиерите, во програмите на радијата, телевизиите, печатените, онлајн медиумите.

Само конструктивната критика, дозирана со „кафено лажиче“ како што ќе рече еден од критичарите, ќе го даде својот непроценлив придонес за натамошниот развој на оваа уметност во Македонија.

Се говореше за драматургијата како интегрален дел од продукцијата на секоја претстава. Беше акцентирана потребата драматургијата да си го добие своето место во македонскиот театар.

Храмот на Талија во Прилеп годинава, иако широко ги отвори портите не успеа да ги собере сите театарски сладokusци. Се чекаа редици да се влезе да се вдише театарската магија, која го опиваше секој страстен консумент колку на камерните, толку и на стандардните сцени. 53. МТФ „Војдан Чернодрински“ заврши. Илузијата го отстапува престолот на реалноста, но публиката бара бис... Се гаснат светлата, но се го најавува новиот почеток. До следното заедничко дружење, играта нека продолжи, нека не прекине, нека трае ...

Моника Талеска

53 Македонски Театарски Фестивал “Војдан Чернодрински” - Прилеп

ОФИЦИЈАЛНА ПРОГРАМА

СЦЕНСКО ОГЛЕДАЛО

НУЦК „Ј.Х.К. Цинот“ - Театар Велес

„Тоалет за дами“ од Родолфо Сантана

Режија: Деан Дамјановски

Играат: Кица Ивковска, Васил Зафирчев, Ирена Илиевска,
Кети Борисовска, Маја Љутков, Талија Настова, Марија
Стефановска, Зорица П. Панчиќ, Весна Димитровска
Бобевски, Драгана Босниќ, Слободанка Чичевска и
Александар Велјановски

„Тоалет за дами“, претставата на велешкиот театар, се обиде да ја разреши вечната дилема на мажите - што се случува кога повеќе жени, во исто време, ќе се најдат во тоалет и таму ќе останат подолго време?

Дејствието на претставата која ја сочинуваат 12 лика: 10 жени, маж и травестит, се одвива во женски тоалет на дискотека и засега многу проблеми со кои се соочува жената во денешното општество. Преку ликовите на жените, секоја од нив различна по возраст, професија, интелект и очекувања од животот, преку нивните лични приказни, режисерот ја доловува сликата на животот на жената, односно нејзиниот обид да направи кариера во “големиот град“. Иако станува збор за автор кој потекнува од средина многу поразлична од нашата, од Јужна Америка, поточно од Венецуела, со одредени приспособувања, текстот соодветствува на нашето секојдневие.

Она што треба да се напомене, е дека една од причините поради кои претставата е поставена на сцената на велешкиот театар, е што тој, како малку кој од домашните театри, ја исполнува неопходната “квота“ на актерки. Впрочем, ова не е прва “женска“ претстава на НУЦК „Ј.Х.К. Џинот“ - Театар Велес, бидејќи пред две години, истиот режисер, на истата сцена, ја постави „Театар, љубов моја“, во која сите 4 ликови беа жени.

Деан Дамјановски, режисер: Кога ми предложија да го работам овој текст, веднаш се согласив бидејќи веќе го имав прочитано и ми се допадна. Дополнително, велешкиот театар е меѓу ретките во кои жените се мнозинство, поточно има 10 актерки и 7 актери. Се споија коцките и направивме претстава која си најде своја публика. Премиерата беше во почетокот на оваа година и досега сме ја играле преку 20 пати. Претставата многу добро комуницира со публиката. Колку е тешко да се работи со олку многу жени? Генерално, кога се работи “женска” претстава, многумина се мајтапат на таа тема, во смисла “ај со среќа”. Но ова е моја деветта или десетта претстава со колешките од велешкиот театар, јас имав доверба во нив, тие во мене, така што воспоставивме одлична комуникација. Би сакал да го цитирам Педро Алмодовар, кој многу често работи теми во кои доминираат женски ликови. Тој вели дека жените имаат една поспецифична емоционалност од нас мажите, многу повеќе нијанси во емоциите од мажите. За него, со чија констатација апсолутно се согласувам, една приказна многу полесно се раскажува со актерки, бидејќи тие имаат поголема „гама“ на емоции, или како што би рекле музичарите, повеќе “полутони”.

Зорица П. Панчиќ, актер: Меѓу другото, жените во тоалет разговараат и за работи какви што вечерва се кажаа во претставата. Тоа се драмите, тоа се личните приказни, проблемите на жените. Е сега, не сум видела некој текст за мажи во тоалет, дали стигнуваат да направат муабет, или само влегуваат и излегуваат, ама нам ни треба повеќе време. Да се поправи шминка, да се озборува малку.

Текстот е предлошка и на прва се гледа дека е комедија, под која има сериозни лични драми. Мене ми беше предизвик како колектив да играме нешто такво, кое навидум е лесно и комично, а всушност е длабоко и сериозно. И завршува трагично. Ситуациите прикажани во претставата постојат кај нас, тие се реални. Предлог на режисерот беше да има повеќе дијалекти во претставата, но само јас тоа го прифатив. Колегите Ванчо Петрушевски и Маја Љутков, кои имаат потекло од Богданци, ми помогнаа да го научам овој дијалект за поавтентично да го донесам ликот на Маре. И да ви кажам, уживав во тоа. Играв нешто сосема ново и задоволна сум како сето тоа се вклопи, а секако и од приемот на публиката.

Васил Зафирчев, актер: На Фестивалот настапувам од 2000 година, уште како студент на втора година на студиите по актерска игра, кај драгиот професор Кирил Ристоски. Секогаш се чувствувам убаво кога доаѓам во Прилеп. Фестивалот е празник на театарот, на актерите, режисерите, театарските работници. Драго ми е затоа што одново и одново се среќаваме со една прекрасна театарска публика каква што е прилепската.

Како театар, се трудиме секоја година да доаѓаме со различни театарски остварувања. Претставата која вечерва ја играме е хит претстава на нашиот репертоар. Сме ја играле повеќе од 20 пати и очекувам дека уште долго ќе “живее“. Жал ми е што само на кратко доаѓам во Прилеп - ја играме претставата и се враќаме назад. Се надевам дека ќе се врати она убаво време кога Фестивалот траеше 12 дена, кога сите театри беа присутни во континуитет, кога се дружевме со колегите од другите театри, со публиката. Тоа беше едно сосема поинакво доживување за сите. Меѓутоа, во услови на финансиска криза, благодарен сум што Фестивалот воопшто постои, што луѓето се трудат да ги донесат сите театарски куќи, да ги донесат најубавите претстави и да ги прикажат пред публиката.

Во нашиот театар оваа претстава ја играме во една сосема поинаква сценска концепција. Публиката седи на самата сцена, што значи не е гледач, туку учесник во драмското дејство и тоа е сосема поразлично доживување и за нас актерите, но и за публиката. На овој принцип ја играме и на гостувањето во Драмски театар. Во секој случај, претставата е најсилна, најавтентична, најпровокативна на нашата сцена, затоа што тоа е дел од самата режисерска концепција.

Импресии на публиката

-Добро се забавував гледајќи ја претставата на велешкиот театар, бидејќи немаме често можност во официјалната програма да гледаме комедии. Знам дека на матичната сцена во Велес, претставата се игра со публиката на сцена, што дава еден многу поразличен впечаток од она што ние вечерва го гледаме. Што се однесува до ансамблот, би сакала да ги издвојам ликовите на Соња и Маре (Кети Борисовска и Зорица П. Панчиќ н.з.).

- Очекував повеќе од вечерашната претстава. Сум немал можност често да следам претстави на театарот од Велес, меѓутоа имам впечаток дека актерите имаат потенцијал за многу повеќе од ова што го видовме.

З.М.

53 Македонски Театарски Фестивал “Војдан Чернодрински” - Прилеп

ОФИЦИЈАЛНА ПРОГРАМА

СЦЕНСКО ОГЛЕДАЛО

НУ Драмски театар - Скопје

„Лет над кукавичјото гнездо“ од Дејл Васерман/Кен Киси

Режија Ристо Алексовски

Играат: Сашо Тасевски, Емилија Мицевска, Соња

Стамболџиоска, Благој Чоревски, Диме Илиев, Златко

Митревски, Ѓорѓи Тодоровски, Ненад Нацев, Игор Ангелов,

Предраг Павловски, Игор Георгиев, Мелита Софрониоска,

Александра Павлова

Текстот „Лет над кукавичиното гнездо“ на добар дел од публиката, прво, и е познат како незаборавното сценарио на култниот филм со Џек Николсон во насловната улога. Филмот кој останува во анализите на историјата на светската кинематографија е различно од театарското остварување на Драмски театар од Скопје. Или, претставата е автентично остварување. Тоа сакаат да го нагласат и режисерот и актерите. Приказната која ги отвора прашањата за нормалноста на личноста, која е границата и во зависност кој од која перспектива ги набљудува работите донесува високо профилирани психолошки ликови. Навидум тие се психијатриски случаи, но рамката за тоа - кој е нормален, а кој луд, ја дефинираат постапките на ликовите. Кодот за човечкото во човекот, навидум замаглен со дефиниција пациент-излечител, ги доведува на површината човечките судбини, премрежја кои ја обликуваат личноста. секој со своите трауми се обидува да се скрие, или да се прикаже. Но кога е во прашање човечното, маските паѓаат, а останува „голата“ човечка судбина. Претставата, за разлика од филмот, на поинаков, навидум комичен начин, се обидува да ги претстави карактерите на ликовите во ситуации, но на површината испливува едно и единствено: кој е почовечен - оној, навидум лудиот, или, навидум, нормалниот.

Ристо Алексовски, режисер: Приодот кон текстот секогаш беше еден и единствен. Дури и Милош Форман (режисерот на култниот филм) ја имаше таа доблест во филмот да се концентрира на ликовите. Нивната приказна, нивното дејство се тоа што нам во театарот ни беше интересно. Да покажеме дека сме ги надминале проблемите на Милош Форман, дека сме ги надминале проблемите на 60-ите години од минатиот век, но не сме надминале една парадигма: Кој од нас, точно, е нормален? И зошто е нормален и што значи нормалноста? Кога веќе еднаш тргнавме по тој рингишпил, не можеш да застанеш, ниту, пак, да определиш. Целата наша претстава се занимава со тоа. Ликовите како луди или како најнормални, како сите. Вечерашната изведба, пред фестивалската публика беше исклучително прецизна, без плусови и минуси во играта. Не дојдовме на Фестивалот да правиме „керефеки“, туку да раскажеме една приказна.

Горѓи Тодоровски, актер: Ликот на Мартини кој го толкувам во претставата може да се рече е еден од најлудите, или, најпапетните. Тој е надвор од сите работи, но не е јасно дали навистина е надвор од сè, или тој така прави да биде. Преживува неколку шокови, нешто го гризе одвнатре, но успева да биде сето време со другите. Со режисерот Алексовски одлично соработувавме при работата на претставата, па и со целата екипа. Има одлични карактери, а тоа публиката го препозна и аплаузот го покажа тоа.

Ненад Нацев, актер: Сум имал прилика уште во студентските денови да имам часови по психијатрија, и понекогаш, човекот се запрашува - кој, всушност е нормален - дали тие од другата, или оние од оваа страна. Мојот лик, Бромден (Индијанецот) е сè, само не е нормален. Тој е глумец, играч, тој е оној кој во делото е раскажувач на приказната. Тој е окоото: гледа сè, знае сè. Преку глумата дека не знае, полесно поминува низ работите. Нормално, со текот на времето, ги попримаш работите од околината што те опкружува, Тој, всушност е нормален, но сето тоа му е бегство од реалниот, под наводи - „нормален живот“, и токму тука го наоѓа својот мир. Никој не го задева, не го малтретира. Ме фасцинираше што реакциите на публиката во Прилеп беа одлични, и малку ми е жал што во Скопје немаме ваква публика. Овде уште се негува театарот. Ваква реакција на публиката во Скопје нема да се случи.

Благој Чоревски, актер: Го толкувам ликот на Хардинг. Човек кој многу не ги сака жените. Тој е „геј“. Пропатил од жена, како мал, и сето она што го кажува, нему му влијае и тој пати со тоа. Инаку, е многу интелегентен, паметен, ги знае сите работи, но отишол по друга линија. Тој не е толку луд, колку што е збунет од тоа што природата му го направила, нему лично. Уште повеќе средината. За прилепската фестивалска публика може да кажам само најубави зборови. Ваква публика ретко имате на некој фестивал. Прилепската публика го почитува театарот, знае што е добро и тоа го наградува. Публиката има „стаж“ од преку 50 години, а јас во театарот сум 47 години. И многу добро се знаеме. Тоа што не чини, публиката нема да го прифати

Сашо Тасевски, актер: Го толкувам носечкиот лик во претставата - Мекмарфи. Оној кој го гледал филмот, а сега и претставата, ќе забележи дека многу се разликуваат во амбиентот, во интензитетот. Многу е различно толкувањето на ликот на Мекмарфи, од оној во филмот што го игра Џек Николсон, и овој што го толкувам во претставата. Се обидувавме да направиме нешто различно, зашто друг е естетскиот код во главите на луѓето кои го гледале филмот. Токму затоа знаевме дека треба да бидеме поразлични за претставата да добие своја автентичност. Позитивно е тоа што ние актерите, кога ја правевме претставата ниту еднаш не го погледнавме филмот. Сме го гледале пред 10, 15 години. Не сакавме да го компромитираме нашиот креативен механизам со одредени актерски манири што несвесно може да се попримат од филмот. Тоа беше пресудното што претставата има свој, автентичен израз. Дури, е покомична од филмот, во одредени делови, но ги задржува филозофската длабочина и пораката што сака драмскиот автор да ѝ ги пренесе на публиката. Се разбира, и режисерот. Задоволен сум како е оформен ликот, зашто е голем ризикот да го играш откако го направил еден од најголемите глумци - Џек Николсон. Не сакав да размислувам за тоа, зашто би можел и да се премислам.

Импресии на публиката:

-Одлична претстава. Уживав да ги следам креациите на ликовите. Беа толку „природно ненормални“, што во ова искривено време на живеење, беа сосема нормални.

-Ме насмеаја и ме растажија актерите во претставата. Се смеев кога тие се обидуваа ликовите да ги претстават во „смешно-реални“ ситуации, но заднината на сето тоа е толку тажна. Убаво уметнички креирани ликови.

- Го имам гледано филмот. Фантастичен е Џек Николсон. Но, и претставата има своја автентичност, не паѓа во стапицата на филмот.

E.M.

53 Македонски Театарски Фестивал “Војдан Чернодрински” - Прилеп

ОФИЦИЈАЛНА ПРОГРАМА

СЦЕНСКО ОГЛЕДАЛО

Продукција „АРТОПИЈА“ - Скопје

„Ужегнатост“ од Иван Вискочил

Режија: Владимир Милчин

Играат: Симона Спиروفска Костовска, Наташа Петровиќ,

Тамара Ристоска, Ненад Митевски, Бојан Кирковски, Мартин

Јорданоски

Претставата „Ужегнатост“ е последната што фестивалската публика на 53 МТФ „Војдан Чернодрински“ ја виде во официјалната конкуренција за наградите. Публиката и за прв пат се сретна со продукцијата „Артопија“ и со храброста на младите актери да се носат, како што и самите велат, со комплициран текст кој отсликува едно време на устројство, на подреденост, притисок, но за жал предизвикува повлекување правење паралели во сегашноста, во времето во кое живееме.

Концентрираноста на актерската екипа да ги долови ликовите во сите нивни нијанси создаде портрет на нешто што не сака никој да му се повторува како „дежави“.

Кабаретскиот настап на женските ликови кои во детали ги опишуваат атмосферата, просторот, ситуациите, го засилуваат впечатокот дека сето тоа е многу битно да се разбере и да не се заборава во каква „затворена кутија“ (што го засилуваат и притисокот), без многу „доток на воздух“, мора да се наоѓаат ликовите. Тоа, само по себе е „железна рака“ која диктира како кој ќе се однесува поединецот.

Владимир Милчин, режисер: Еве, два три-збора за продукцијата „Артопија“. Формирана е од група актери, сите вработени во Театарот за деца и млади, зашто имаат потреба да направат нешто плус, освен она каде се професионално ангажирани. Ова им е трета претстава. Мене ми е прва соработка со нив. Имав бескрајно задоволство претходно да работам со актерите, освен со најмладата, Тамара, која лани дипломираше. Работевме претходно на претставата „Нашиот клас“ која беше на репертоарот на Фестивалот пред четири години. Имаме заедничка и уште една претстава, „Заспаниот разум“. Со оглед на тоа дека претходната власт ме беше отпишала, театрите беа малку уплашени или предупредени, па не ме викаа да режирам, и бидејќи одамна сакав да го направам овој текст - „Ужегнатост“, се зафативме со работа. Се согласија, а работевме без пари. Претставата е направена со една мала финансиска инјекција од градот Скопје која дојде откако почнавме да работиме. Матичната сцена е Детскиот театарски центар во Скопје. Тоа е адаптираното, поранешно, кино „Напредок“ во Старата чаршија. Ова е првпат да играме надвор од таа матична сцена. „Артопија“ е феномен во нашиот театар и е резултат на желбата да се работи нешто надвор од она што е наш, класичен, репертоарски театар. Тоа е простор на креативната слобода на актерите, пред сè, кои наоѓаат режисери. Одлично чекорат и ова е многу важна појава во нашиот театарски живот. Инаку, овој текст, „Ужегнатост“, прв пат го прочитав во 1965 година, кога учев гимназија во Прага. За да ја добијам таа книга, го поткупив книжарот со бајадери, зашто авторот Вискочил таму беше култен. Бидејќи се знаеше дека критички е настроен, Чесите чекаа во долги редици за да ја купат книгата. Ете, јас, преку ред ја купив. Како што поминуваше времето, е она во текстот почна да ми заликува на времето во кое живеам, во кој се реинкарнираа некои сеништа од минатото, на сталинизмот, иако во поизменети форми, но слично. Укажуваше дека светот, а и ние заедно со него, се движиме назад. Затоа ја направив претставата. Има многу луѓе кои се препознават во дејството на претставата, некои признаваат, некои не. А тоа не е пријатно. Па, театарот и не треба да биде пријатен, туку, како што вели Шекспир, треба да биде огледало кое не ни вели дека сме најубавите на светот.

Мартин Јорданоски, актер: Ликот кој го толкувам во претставата го доживеав како нешто комплетно спротивно од тоа што сум јас. И токму поради тоа, ми беше голем предизвик ио еден од поубавите процеси на работа за мене. Соработката со режисерот течеше лесно, бев негов студент, така што, добро се познаваме. Возбудлив беше настапот пред фестивалската публика, имав трема. И салата е поголема, а ова е реномиран Фестивал.

Бојан Кирковски, актер: Во почетокот на создавањето на претставата беше многу комплицирано. Кога го прочитавме текстот, беше необично. Досега не сум работел на толку комплициран текст. Напорно работевме три месеци за да ја создадеме претставата. Да се најдеш пред Фестивалската публика е многу поинакво. Друга е сцената, поинаков е амбиентот.

Симона Спировска Костовска, актер: Во претставата го играм записничарот Митлер. Предизвикот беше голем, и да се разбере, и да се одигра ликот, зашто нам овие ликови ни се далечни. Се радувам, зашто ова ми е прва шанса да создадам ваков лик. За жал, тие состојби иако биле некогашни, се повторливи, и дури, пак ќе речам за жал, изгледаат неизбежни. Претставата е поставена токму поради времето кое го живееме.

Импресии на публиката:

- Возбудливо, необично и напати, дејството ми се причини дека е комплицирано. Но, во контекст на она што било и што се случува во нашето живеење, влече паралели. Одличен настап на актерската екипа

- Првиот предизвик да ја гледам претставата ми беше да проследам театарски чин на независна продукција, да видам како е направена надвор од театарските репертоари. Ми се допадна, но ми недостасуваше повеќе активност на сцената. Актерите, мора да забележам, имаат одлична дикција.

Е.М.

Одлука

ОЦЕНУВАЧКАТА КОМИСИЈА НА 53-ОТ МАКЕДОНСКИ ТЕАТАРСКИ ФЕСТИВАЛ "ВОЈДАН ЧЕРНОДРИНСКИ" ПРИЛЕП, ВО СОСТАВ МИМИ ТАНЕВСКА СРБИНОВСКА - ПРЕТСЕДАТЕЛ И ЧЛЕНОВИТЕ ЈАСНА НОВАКОВ И ДРАГАН СПАСОВ ДАЦ ГИ ДОДЕЛУВА СЛЕДНИТЕ НАГРАДИ:

1. НАГРАДА ЗА РЕКЛАМЕН МАТЕРИЈАЛ СЕ ДОДЕЛУВА НА **НГАДЊИМ МЕХМЕТИ** ОД ПРЕТСТАВАТА **ЖЕНИТЕ** ВО ИЗВЕДБА НА АЛБАНСКИ ТЕАТАР - СКОПЈЕ
2. НАГРАДА ЗА МУЗИКА СЕ ДОДЕЛУВА НА **ГРУПАТА ФОЛТИН** ВО ПРЕТСТАВАТА **КЛЕТНИЦИ** ВО ИЗВЕДБА НА ТЕАТАРОТ ВОЈДАН ЧЕРНОДРИНСКИ ОД ПРИЛЕП
3. НАГРАДА ЗА КОСТИМОГРАФИЈА СЕ ДОДЕЛУВА НА **МАРИЈА ПУПУЧЕВСКА И БРАНКИЦА ЈОРДАНОВСКА** ВО ПРЕТСТАВАТА **УЖЕГНАТОСТ** НЕЗАВИСНА ПРОДУКЦИЈА АРТОПИЈА-СКОПЈЕ

1. НАГРАДА ЗА СЦЕНОГРАФИЈА СЕ ДОДЕЛУВА НА
ВАЛЕНТИН СВЕТОЗАРЕВ И НИКОЛА ТОРОМАНОВ
ЗА ПРЕТСТАВАТА **НИЧИЈА ЗЕМЈА** ВО ИЗВЕДБА
НА МАКЕДОНСКИОТ НАРОДЕН ТЕАТАР СКОПЈЕ
2. НАГРАДА ЗА МЛАДА АКТЕРКА СЕ ДОДЕЛУВА НА
ЕБРУ МУСЛИ ЗА УЛОГАТА КОРДЕЛИЈА ВО
ПРЕТСТАВАТА **КРАЛ ЛИР** ВО ИЗВЕДБА НА
ТУРСКИОТ ТЕАТАР ОД СКОПЈЕ
3. НАГРАДА ЗА МЛАД АКТЕР "Трајко Чоревски" СЕ
ДОДЕЛУВА НА **АЛЕКСАНДАР МИХАЈЛОВСКИ** ЗА
УЛОГАТА НА **НИНО** ВО ПРЕТСТАВАТА **НИЧИЈА
ЗЕМЈА** ВО ИЗВЕДБА НА МАКЕДОНСКИОТ
НАРОДЕН ТЕАТАР-СКОПЈЕ
4. НАГРАДА ЗА ЖЕНСКА ЕПИЗОДНА УЛОГА СЕ
ДОДЕЛУВА НА **НАТАША ПЕТРОВИЌ** ВО
ПРЕТСТАВАТА **ЕДНАШ СВЕТ ИЗГРАДИВ** ВО
ИЗВЕДБА НА ТЕАТАРОТ ЗА ДЕЦА И МЛАДИ-
СКОПЈЕ

1. НАГРАДА ЗА МАШКА ЕПИЗОДНА УЛОГА "Димче Трајковски" СЕ ДОДЕЛУВА НА **ГОРАЗД ЦВЕТКОВСКИ** ЗА УЛОГАТА НА **РАМБО** ВО ПРЕТСТАВАТА **НИЧИЈА ЗЕМЈА** ВО ИЗВЕДБА НА МАКЕДОНСКИОТ НАРОДЕН ТЕАТАР - СКОПЈЕ
2. НАГРАДА ЗА ГЛАВНА ЖЕНСКА УЛОГА СЕ ДОДЕЛУВА НА **АНГЕЛА НАУМОСКА** ЗА УЛОГАТА НА **ФАНТИН** ВО ПРЕТСТАВАТА **КЛЕТНИЦИ** ВО ИЗВЕДБА НА ТЕАТАРОТ ВОЈДАН ЧЕРНОДРИНСКИ - ПРИЛЕП
3. НАГРАДА ЗА ГЛАВНА МАШКА УЛОГА СЕ ДОДЕЛУВА НА **САШКО КОЦЕВ** ЗА УЛОГАТА НА **ЧИКИ** ВО ПРЕТСТАВАТА **НИЧИЈА ЗЕМЈА** ВО ИЗВЕДБА НА МАКЕДОНСКИОТ НАРОДЕН ТЕАТАР - СКОПЈЕ
4. НАГРАДА ЗА СОВРЕМЕНА СОВРЕМЕНА СЦЕНСКА ДРАМАТИЗАЦИЈА СЕ ДОДЕЛУВА НА **ГОРЈАН МИЛОШЕВСКИ** ЗА ДРАМАТИЗАЦИЈАТА НА РОМАНОТ **КЛЕТНИЦИ** ОД ВИКТОР ИГО ВО ПРЕТСТАВАТА **КЛЕТНИЦИ** НА ТЕАТАРОТ ВОЈДАН ЧЕРНОДРИНСКИ - ПРИЛЕП

- 1. СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА ЗА СОВРЕМЕН АКТЕРСКИ ИЗРАЗ И ИНОВАТИВЕН ПРИСТАП КОН СВЕТСКАТА КЛАСИКА СЕ ДОДЕЛУВА НА ПРЕТСТАВАТА КРАЛ ЛИР ВО ИЗВЕДБА НА ТУРСКИОТ ТЕАТАР - СКОПЈЕ**
- 2. НАГРАДА ЗА РЕЖИЈА СЕ ДОДЕЛУВА НА ДИЕГО ДЕ БРЕА ЗА ПРЕТСТАВАТА КРАЛ ЛИР ВО ИЗВЕДБА НА ТУРСКИОТ ТЕАТАР - СКОПЈЕ**
- 3. НАГРАДАТА ЗА УМЕТНИЧКО ОСТВАРУВАЊЕ НА ПРЕТСТАВА ВО ЦЕЛИНА И СЕ ДОДЕЛУВА НА ПРЕТСТАВАТА КЛЕТНИЦИ ВО ИЗВЕДБА НА ТЕАТАРОТ ВОЈДАН ЧЕРНОДРИНСКИ - ПРИЛЕП**

ПРИЛЕП 15 ЈУНИ 2018 год.

ПРЕТСЕДАТЕЛ НА ОЦЕНУВАЧКА КОМИСИЈА МИМИ
ТАНЕВСКА СРБИНОВСКА. ЧЛЕНОВИ: ЈАСНА НОВАКОВ;
ДРАГАН СПАСОВ

Интервју

Кокан Младеновиќ, режисер

ПОТРЕБНИ СЕ ЖРТВИ ЗА КРЕИРАЊЕ СОПСТЕН СВЕТ

Фестивалот „ Војдан Чернодрински “, на вториот ден го угости истакнатиот српски режисер Кокан Младеновиќ, кој важи за жесток критичар на власта во неговата земја, но и на состојбите во регионот и во светот. Неговиот политички театар не остава никого рамнодушен и затоа често е на мета на естабилишментот во Србија. Но, од културната јавност е препознаен како ангажиран режисер, чија претстава „Јами Дистрикт“ победи на „ Стеријно позорје“ годинава, освојувајќи дури 7 награди. Следна претстава на Младеновиќ ќе биде „Но(е)ва Македонија“, што ќе ја постави во НТ-Битола. Па, доволно поводи, би рекле, за интервју со него.

Б.: Добре дојдовте на МТФ „ Војдан Чернодрински“. Имате и претходно гостувано на овој фестивал, а сега дојдовте со Битолскиот театар. Дали дојдовте да ја гледате нивната претстава на фестивалот „ Доктор Фауст“, од која ќе избирате актери за вашата претстава „ Но(е)ва Македонија „ или едноставно не почестивте со присуството на фестивалот ?

К. М. : Јас пред 10-тина години гостував овде на фестивалот успешно со претставата „Баханалии“, на Горан Стефановски и добивме награда со театарот од Суботица. Тоа е претстава што јас многу ја сакам. Но, мојата поделба за „Но(е)ва Македонија“, главно е направена. „ Доктор Фауст“, на Андраш Урбан спаѓа во ретките претставите кои не сум ги гледал. Урбан е еден од моите најдраги режисери. Тој е некој со кој дела добар дел од идеолошкиот поглед на театарот, естетиката. Во секој случај, тој е еден од моите најблиски колеги, заедно со Оливер Фрлиќ. А, убаво е да се види и битолскиот ансамбал на сцена. Мојот увид на нивната работа не е голем. Се базира на по некое нивно гостување во Србија, на фестивалот „ Дезире “ на Андраш Урбан. Па, сега актерите ќе ги видам во живо. Во секој случај, носам убави спомени од минатиот фестивал овде во Прилеп и еве, ја користам можноста да бидам тука.

Б.: Од понеделник во Битолскиот театар започнувате со пробите за претставата „ Но(е)ва Македонија“ . Претставата има двојно значење во насловот. Сметам дека процесот на подготовка ќе го дефинира крајниот концепт, што значи рано е да се зборува. Но , што е вашата првична замисла? Случајно дознав дека уште пред три години со Битолски сте договариле ваква идеја за која денес општествено –политичкиот контекст сосема созреа.

53 Македонски Театарски Фестивал “Војдан Чернодрински” - Прилеп

К.М. „Но(е)ва Македонија“ ќе биде претстава за националната грандоманија. Таа не е својствена само за Србите кои ја прават Голема Србија, ниту за хрватите кои ја прават Голема Хрватска, ниту за Македонците кои не можат да се договорот дали се антички, словенски или кој било друг народ. Ќе биде една остра сатира за националната грандоманија. Таа ќе тргне од една апсурдна претпоставка за пронајден документ на планината Арарат, каде според Стариот завет се заглавил Ноевиот чун, од каде се раселува новото човештво. Еден чуден знак на тој документ појаснува дека се работи за Шарарат, т.е. Шара и дека тоа е во Македонија. И како сега да му се одолее на уште еден бран национално лудило, како, речиси земја да не се уништи уште еднаш за, да од антички народ да бидеме прв народ по големиот потоп. Очекувам дека публиката ќе се смее многу, но и дека ќе размисли за сериозни нешта за луѓето кои градат одвратна политика, а и уште полошо, кои сме ние што со нашите гласови на изборите тоа им го овозможивме.

Б.: Ја користам приликата да ви ја честитам победата на годинашното „Стеријно позорје“, со претставата „Јами Дистрикт“. Јас ја гледав претставата пред 2 месеци кога гостуваше во Скопје на фестивалот „Лица без маски“ и може да констатирам дека во неа зборувате за апсурдот меѓу балканските народи и тоа го пакувате во Брехтовски театар.

К.М. Ние обично велíme дека претставата „Јами Дистрикт“ е место во кое „Монти Пајтон“ го среќава Брехт или обратно. Ја смислив претставата по еден тажен увид зашто главнината од мојата кариера се одвива во регионот, во Србија, Босна и Хрватска, но тажно е дека не само што се истите идеологии и партии во оптек, туку и истите луѓе се на истите места кои во 90-тите не воведоа во таа страшна војна на просторот на поранешна Југославија. Тие зборуваат исти „запаливи“ зборови, народот, исто така, бурно реагира на тие „запаливи“ зборови кои се пропаганда. И затоа го смисливме тој апсурден „Јами Дистрикт“, во кој се тепаме кој е директен потомок на најстариот човек на светот, што, се разбира, е една голема лага за да им кажеме на сите нови властодржци дека знаеме што прават, дека целиот образец на манипулација ни е јасен, дека ни е јасно зошто ги вклучуваат не само политичките елити, туку и јавноста, медиумите, културната елита, обичниот народ и дека знаеме каде води тоа. Едноставно, се надевам дека овој пат ќе бидеме помудри за разлика од 90-тите кога пуштивме тој некој полу народ да ја уништи земјата во која живеевме.

53 Македонски Театарски Фестивал “Војдан Чернодрински” - Прилеп

Б.: Каков е статусот на театарот во современото општество? Каква е неговата иднина зашто неолибералниот капитализам ги брише сите вредности поврзани со културата? Па, каде одиме?

К.М. Ни остана многу малку маневарски простор за сериозен театар и за сериозна уметност. А повеќето од нашите театри избираат на ни еден начин да не се замеруваат со властите кои ги плаќаат. Како тие да ни даваат туѓи пари, а не нашите сопствени. Се бираат теми кои се ларпурлартистички, каде самите на себе сме си доволни, каде одењето во театар е одење во мртвечка институција, каде полека театарот одумира како што и операта умрела своевременно и станала целосно вештачка форма. Од друга страна, има многу приватни театри или грандомански театри кои играат скап репертоар, финансиски го покриваат големи компании со свои мецени кои се промотери на тој неолиберален живот. Тоа е слава на малограѓанштината во секоја смисла. А, третиот пат во кој јас длабоко верувам е дека театарот е многу важен коректив на општеството, од мигот кога настанал до денес. И тој јавно искажан збор од сцената има голема моќ. Ние постојано забораваме дека театарот бил единствен масовен медиум од неговото основање до Гутенберг, единствено сретство за масовна комуникација преку кое некој можел да се обрати на илјадници луѓе и дека театарот навистина може да промени многу нешто и дека навистина театарот може да поттикне некакви промени. Може да иницира општествени промени, може да не соочи со нашите срамови, со заблудите и јас во таков театар верувам. Тој не е ни популарен, слабо е платен, но сметам дека ни го чува здравиот разум во овие страшни времиња.

Б.: Вие важите за критичар на власта во Србија. Имате и проблеми поради тоа, но не се откажувате.

К.М. Па, секој мора да ја плати цената за тоа во што верува. Јас не мислам дека сум некој голем маченик. Има уште колеги кои страдаат од политиката. Тоа е случајот со Оливер Фрлиќ во Хрватска, со Арпа Шилинг во Унгарија. Едноставно, не се исклучок властите во Србија кои ги прогонуваат оние што зборуваат против нив. Но, ние сме воспитувани според партизанската идеологија, воспитувани врз вредностите на луѓето кои жртвувале многу нешто за да успеат да изградат една земја во која верувале. Ние би можеле денес да зборуваме што сакаме за југословенските комунисти, но тоа се луѓе кои поминале 10 или повеќе години во илгала, во затвори со тепања, 4 години крвава војна за да дојдат во позиција да креираат свет, онаков каков тие мислеле дека треба да изгледа. Денес за секоја откажана режија, за приведување во полиција, за проблемите што ни ги прави власта стануваме маченици. Тој живот не е лесен, не е пријатно да не се режира во својот роден град, да не се живее во сопствениот стан, да не се гледаат драгите луѓе, да се има финансиски проблеми. Но, едноставно, треба да жртвуваме нешто за да креираме свет во кој веруваме. И тие жртви не се толку страшни како што ние сакаме да ги претставиме.

ОФФ програма

Театар на Бугарската армија – Софија Република Бугарија

„Железниот светилник“ Димитар Талев

Режија: Асен Шопов

Последната претстава од придружната фестивалска програма беше во продукција на еден од репрезентативните театри во Бугарија, Театарот на Бугарската армија. „Железниот светилник“ на 53 МТФ беше прикажана во терминот од 22.00 ч, на сцената од НУЦК “Марко Цепенков“ – Прилеп.

Импресии на публиката:

-Ќе ми беше многу жал ако ја пропуштем претставата „Железниот светилник“. И тоа за малку ќе се случеше, ако во Билтенот на Фестивалот не прочитав за „Светилникот“. Она што посебно ме поттикна беше информацијата дека станува збор за претстава што е работена по текст на Димитар Талев, роден во Прилеп. Доволно интригантна. Претставата ми прозвучи многу современо, и особено затоа што на сите нам ни треба некаква светлина, ни треба надеж.

-Многу се радувам дека одбрав на Фестивалот да ја гледам и оваа претстава. Зошто? Затоа што ја доживеав како претстава во која има многу човекољубие, претстава во која проструија силна енергија и исто толку силни пораки: од оние што се лични, интимни, до оние што ни се заеднички.

-По претставата, ќе се потрудам повеќе да прочитам за Димитар Талев и од Димитар Талев, зашто не знаев ништо за него и за неговото творештво. „Железниот светилник“ е доволно добар поттик да се запознаам и со другите негови книги, па можеби, во некоја следна прилика да видам и друга претстава, која тоа го заслужува.

-Тоа што го доживеав со претставата „Железниот светилник“ можам да го сведам на следново: Тоа е "светилник" во мракот во душите на ликовите во претставата, жедта за животот, слободата и за креативноста. Му благодарам на Фестивалот што ни овозможи ваков театарски настан.

E.A.A.

Фестивалски рефлексии

Гледавме и уживавме

53 Македонски Театарски Фестивал
“Војдан Чернодрински” - Прилеп

53 Македонски Театарски Фестивал
“Војдан Чернодрински” - Прилеп

Ве покануваме

Петок 15 јуни

**Свечено затворање
доделување на наградите
20.00 часот
сцена: НУЦК “Марко Цепенков”**

**НУ Театар “Комедија” - Скопје
Реј Куни
Не сега драга
Режија: Коле Ангелоски
сцена: НУЦК “Марко Цепенков”**

Уметнички директор: Катарина КОЦЕВСКА

Извршен одбор на МТФ:
Менче КАРАЏОСКА - претседател
Катарина ИЛИЕВСКА-СИЛЈАНОВСКА - член
Иван ЈЕРЧИЌ - член
Никола РИСТОВ - член
Наџи ШАБАН - член

Издавач: 53 МТФ „Војдан
Чернодрински“ - Прилеп
За издавачот: Катарина КОЦЕВСКА

Секретар на МТФ: Стојан ДАМЧЕСКИ
Технички Секретар: Љупчо ТОДОРОВСКИ

Фотографии од документацијата на
театрите
Печати: ГТИ - Прилеп

Собрание на МТФ:
Катарина ИЛИЕВСКА-СИЛЈАНОВСКА -
НУ Театар за деца и младинци - Скопје
Иван ЈЕРЧИЌ - НУ Народен Театар - Битола
Адем КАРАГА- НУ Албански Театар - Скопје
Менче КАРАЏОСКА - НУЦК „М. Цепенков“ - Прилеп
Младен КРСТЕВСКИ - НУЦК „Ј.Х.К. Џинот“ - Велес
Ванчо РИСТОВ - НУЦК „А. Панов“ - Струмица
Никола РИСТОВ - НУЦК „А. Шопов“ - Штип
Саше РИСТОВСКИ - НУ Театар „Комедија“ - Скопје
Стрезо СТАМАТОВСКИ - НУЦК „Г. Прличев“ - Охрид
Маја СТЕВАНОВИЌ - ФДУ - Скопје
Сашо ТАСЕВСКИ - НУ Драмски Театар - Скопје
Сашо ТОДОРОВСКИ - НУЦК „Т. Прокопиев“ - Куманово
Симона УГРИНОВСКА - НУ МНТ - Скопје
Арсим ФАЗЛИЈА - НУ Тетовски Театар - Тетово
Наџи ШАБАН - НУ Турски Театар - Скопје

Македонски театарски фестивал
„Војдан Чернодрински“ - Прилеп
Центар за култура „Марко Цепенков“
7500 Прилеп
Република Македонија

тел. (048) 425 520
e-mail: mtf_vc@yahoo.com
info@mtf.com.mk
web: www.mtf.com.mk

Уредници на билтен:
Елизабета АНГЕЛЕСКА
АТАНАСОСКА
Зоран МИЛОШЕВСКИ
Елизабета МИТРЕСКА
Моника ТАЛЕСКА
Сотир ТРАЈКОВ

Жири:

Јасна НОВАКОВ: Дипломирала 1984 година на Факултет за драмски уметности-Белград, одсек-организација на сценски и културно уметнички дејности. Стекнува академска титула-магистер на науки од областа театрологија на истиот факултет во 1999 година. Од 1984 до 2014 година работи како уметнички секретар на театарот Атеље 212-Белград. Од 2015-та работи на местото извршен директор на Звездара театар-Белград. Во театарот најмногу сака да биде публика.

Драган СПАСОВ-ДАЦ: Завршил факултет за Драмски уметности. Член на НУ Драмски театар-Скопје од 1992 до 2016. Од 2016-та станува член на НУ Македонски народен театар. Играл во многу претстави и е еден од нашите најнаградувани актери. За театарот вели: Театарот не е професија, театарот е љубов!

Мими ТАНЕВСКА-СРБИНОВСКА: Дипломирала 1984 година на Факултет за драмски уметности во Скопје. Од 1985 до 1999 година е редовно вработена во НУ Македонски народен театар-Скопје. Добитник е на Стериината награда во 1988 година. Од 1999 година е вработена на УКИМ Факултет за драмски уметности во Скопје, а во 2015 е избрана за Продекан за настава и до денес работи како редовен професор по Актерска игра.

DEFEATS ARE WRITEN IN SAND, VICTORIES IN

SIVEC®

MERMEREN
Kombinat